

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כלי זכוכית מאי טעמא גזור בהו רבנן טומאה?												◊	טו:
הואיל ותחלת ברייתן מן החול - שוינהו רבנן ככלי חרס.	רבי יוחנן אמר ריש לקיש:											◊	טו:
אלא מעתה לא תהא להו טהרה במקוה												⚡	טו:
ואלו חוצצין בכלים: הופת והמור בכלי זכוכית	אלמה תנן:											⚡	טו:
הכא במאי עסקינן - כגון שניקבו והטיפ לתוכן אבר, ורבי מאיר היא												!	טו:
הכל הולך אחר המעמיד.	דאמר: [רבי מאיר]											!	טו:
כלי זכוכית שנקבו והטיפ לתוכן אבר, אמר - רבן שמעון בן גמליאל: רבי מאיר מטמא	דתניא: [רבן שמעון בן גמליאל - רבי מאיר]											⚡	טו:
מטהרין.	הכמים:											⚡	טו:
אלא מעתה לא ליטמו מגבן												⚡	טז:
כלי חרס וכלי נתר טומאתן שוה מיטמאין ומטמאין מאוריהן, ומיטמאין מאחוריהן ואין מיטמאין מגביהן, ושבירתן מטהרתן.	אלמה תנן:											⚡	טז:
כלי נתר וכלי חרס הוא טומאתן שוה, אבל מידי אחרינא - לא												⚡	טז:
כיון דכי נשתברו יש להם תקנה - שוינהו ככלי מתכות.	אמרי:											!	טז:
אלא מעתה - יחזרו לטומאתן ישנה, ככלי מתכות.												⚡	טז:
כלי מתכות, פשוטיהן ומקבליהן - טמאין, נשברו - טהרו, חזר ועשה מהן כלים חזרו לטומאתן ישנה.	דתנן:											⚡	טז:
ואילו גבי כלי זכוכית												⚡	טז:
כלי עץ וכלי עור וכלי עצם וכלי זכוכית - פשוטיהן טהורין ומקבליהן טמאין, נשברו - טהרו, חזר ועשה מהן כלים - מקבלין טומאה מכאן ולהבא.	תנן:											⚡	טז:
מכאן ולהבא - אין, למפרע - לא												⚡	טז:
טומאת כלי זכוכית דרבנן, וטומאה ישנה דרבנן, בטומאה דאורייתא - אחיתו בה רבנן טומאה, בטומאה דרבנן - לא אחיתו לה רבנן טומאה.												!	טז:
פשוטיהן מיהא ליטמא, דהא פשוטי כלי מתכות דאורייתא נינהו												⚡	טז:
עבדי בהו רבנן הכירא, כי היכי דלא לשרוף עלייהו תרומה וקדשים.												!	טז:
לעולם לכלי חרס דמו, ודקא קשיא לך לא ליטמו מגבן - הואיל ונראה תוכו ככרו.	רב אשי:											!	טז:
שמעון בן שטח תיקן כתובה לאשה וגזר טומאה על כלי מתכות.	[שמעון בן שטח]											⚡	טז:
כלי מתכות - דאורייתא נינהו דכתיב (במדבר לא) אך את הזהב ואת הכסף וגו'												⚡	טז:
לא נצרכה אלא לטומאה ישנה.												!	טז:
מעשה בשל ציון המלכה שעשתה משתה לבנה, ונטמאו כל כליה, ושברתן ונתנתן לצורף וריתכן ועשה מהן כלים חדשים, ואמרו חכמים: יחזרו לטומאתן ישנה, מאי טעמא? משום גדר מי חטאת נגעו בה	דאמר רב יהודה אמר רב:											!	טז:
הניחא למאן דאמר לא לכל הטומאות אמרו אלא לטומאת המת בלבד אמרו - שפיר. אלא למאן דאמר לכל הטומאות אמרו מאי איכא למימר?												⚡	טז:
גזירה שמא לא יקבנו בכדי טהרתו.	אביי:											!	טז:
גזירה שמא יאמרו טבילה בת יומא עולה לה.	רבא:											!	טז:
מאי בינייהו?												⚡	טז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
--	---

Talmud Navigator

שבת-יציאות השבת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איכא בינייהו דרציניהו מרצף.												◇
ואידך מאי היא?												^
המניח כלים תחת הצינור לקבל בהן מי גשמים אחד כלים גדולים ואחד כלים קטנים, ואפילו כלי אבנים וכלי אדמה וכלי גללים - פוסלן את המקוה. אחד המניח ואחד השוכח, דברי בית שמאי.	דתנן: [בית שמאי]											◇
מטהרין בשוכח.	בית הלל:											◇
נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל, ומודים בית שמאי בשוכח בחצר, שהוא טהור.	רבי מאיר:											◇
עדיין מחלוקת במקומה עומדת.	רבי יוסי:											◇
הכל מודים כשהניחם בשעת קישור עבים - טמאים, בשעת פיזור עבים - דברי הכל טהורין, לא נחלקו אלא שהניחם בשעת קישור עבים, ונתפורו, וחזרו ונתקשרו.	רב מרשיא, דבי רב אמרי:											◇
בטלה מחשבתו	מר סבר: [בית הלל]											◇
לא בטלה מחשבתו.	ומר סבר: [בית שמאי]											◇
ולרבי יוסי דאמר מחלוקת עדיין במקומה עומדת, בצרי להן												◇
אף בנות כותים נדות מעריסתן - בו ביום גזרו.	רב נחמן בר יצחק:											◇
ואידך מאי היא?												^
כל המטלטלין מביאין את הטומאה בעובי המרדע.	דתנן:											!
אקפח את בני שזו הלכה מקופחת, ששמע השומע וטעה: האיכר עובר ומרדעו על כתפו, ואיהל צדו אחת על הקבר - טימאו אותו משום כלים המאהילים על המת.	רבי טרפון:											◇
אני אתקן שיהיו דברי חכמים קיימים שיהיו כל המטלטלים מביאין את הטומאה על האדם שנושא אותן בעובי המרדע, ועל עצמן - בכל שהן, ועל שאר אדם וכלים - בפותח טפח.	רבי עקיבא:											◇
ומרדע שאמרו אין בעביו טפח ויש בהיקפו טפח, וגזרו על היקפו משום עביו.	ואמר רבי ינאי:											◇
ולרבי טרפון, דאמר אקפח את בני שהלכה זו מקופחת בצרו להן												◇
אף בנות כותים נדות מעריסתן בו ביום גזרו, ובאידך - סבר לה כרבי מאיר.	רב נחמן בר יצחק:											◇
ואידך?												^
הבוצר לגת, שמאי אומר: הוכשר	[שמאי]											◇
לא הוכשר.	הלל:											◇
מפני מה בוצרין בטהרה, ואין מוסקין בטהרה?	אמר לו הלל לשמאי:											◇
אמר לו: אם תקניטני - גזרני טומאה אף על המסיקה.	[שמאי]											◇
נעצו חרב בבית המדרש, אמרו: הנכנס יכנס והיוצא אל יצא. ואותו היום היה הלל כפוף ויושב לפני שמאי כאחד מן התלמידים, והיה קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל.												◇
וגזר שמאי והלל - ולא קבלו מיניהו, ואתו תלמידיהו גזרו וקבלו מיניהו.												◇
מאי טעמא?												^
גזירה שמא יבצרנו בקופות טמאות.	רבי זעירי אמר רבי חנינא:											◇
הניחא למאן דאמר כלי טמא חושב משקין - שפיר, אלא למאן דאמר אין כלי טמא חושב משקין - מאי איכא למימר?												◇
גזירה שמא יבצרנו בקופות מזופפות.	אלא אמר זעירי אמר רבי חנינא:											◇

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-יצאות השבת		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא														
גזירה משום הנושכות.	רבא:												◊	יז.
פעמים שאדם הולך לכרמו לידע אם הגיעו ענבים לבצירה או לא, ונוטל אשכול ענבים לסוחטו, ומזלף על גבי ענבים ובשעת בצירה עדיין משקה טופח עליהם.	רב נחמן אמר רבה בר אבוא:													יז.
ואידך?													^	יז.
אף גידולי תרומה תרומה בו ביום גזרו.	טבי רישבא אמר שמואל:												!	יז:
מאי טעמא?													^	יז:
גזירה משום תרומה טהורה ביד ישראל.	רבי חנינא:												◊	יז:
אי דחשידי להכי - אפרושי נמי לא ליפרשן כיון דאפשר למעבד חטה אחת כדשמואל, ולא קעביד - הימוני מהימני.	רבא:												◊	יז:
אלא: גזירה משום תרומה טמאה ביד כהן, דילמא משהי לה גביה ואתי לידי תקלה.	[רבא]												◊	יז:
ואידך?														יז:
אף מי שהחשיך לו בדרך נותן כיסו לנכרי - בו ביום גזרו.	רבי חייה בר אמי משמיה דעולא:												◊	יז:
ואידך?													^	יז:
פתן ושמן ויין ובנותיהן - כולן משמונה עשר דבר הן.	באלי אמר אבימי סגותאה:												◊	יז:
הניחא לרבי מאיר, אלא לרבי יוסי שבסרי הויין													◊	יז:
איכא הא דרב אחא בר אדא													!	יז:
גזרו על פתן משום שמנן, ועל שמנן משום יינן.	דאמר רב אחא בר אדא אמר רבי יצחק:												◊	יז:
על פתן משום שמנן מאי אולמיה דשמן מפת?													!	יז:
אלא: גזרו על פתן ושמן משום יינן, ועל יינן משום בנותיהן, ועל בנותיהן משום דבר אחר, ועל דבר אחר משום דבר אחר.													◊	יז:
מאי דבר אחר?														יז:
גזרו על תינוק נכרי שמתמא בזיבה, שלא יהא תינוק ישראל רגיל אצלו במשכב זכור.	רב נחמן בר יצחק:												◊	יז:
אי הכי לרבי מאיר נמי, תסרי הויין													◊	יז:
אוכלין וכלים שנטמאו במשקין בחדא חשיב להו.													◊	יז:
אין שורין דיו וסמנים וכרשינין אלא כדי שישורו מבעוד יום	בית שמאי												◊	יז:
מתירין.	בית הלל:												◊	יז:
בית שמאי אומרים: אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור אלא כדי שהבילו מבעוד יום, ולא את הצמר ליוורה אלא כדי שיקלוט העין	בית שמאי												◊	יז:
ובית הלל מתירין.	בית הלל:												◊	יז:
בית שמאי אומרים: אין פורסין מצודות חיה ועופות ודגים אלא כדי שיצודו מבעוד יום	בית שמאי												◊	יז:
ובית הלל מתירין.	בית הלל:												◊	יז:
בית שמאי אומרים: אין מוכרין לנכרי, ואין טוענין עמו, ואין מגביהין עליו אלא כדי שיגיע למקום קרוב	בית שמאי												◊	יז:
ובית הלל מתירין.	בית הלל:												◊	יז:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ◊ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
בית שמאי אומרים: אין נותנין עורות לעבדן, ולא כלים לכובס נכרי אלא כדי שיעשו מבעוד יום	בית שמאי											י: ♦
ובכולן בית הלל מתירין עם השמש.	[בית הלל]											י: ♦
נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת.	רבן שמעון בן גמליאל:											יח. ■
ושוין אלו ואלו שטוענין קורת בית הבד ועגולי הגת.	[בית שמאי ובית הלל]											יח. ■
מאן תנא נתינת מים לדיו זו היא שרייתן?												יח. ^
רבי היא	רב יוסף:											יח. ◊ !
אחד נותן את הקמח ואחד נותן את המים בתוכו - האחרון חייב, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											יח. ◊ ! ■
אינו חייב עד שיגבל.	רבי יוסי ברבי יהודה:											יח. ◊ ! ■
ודילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי - אלא בקמח דבר גיבול הוא, אבל דיו דלאו בר גיבול הוא - אימא לחייב	אמר ליה אביי:											יח. ◊
לא סלקא דעתך												יח. !
אחד נותן את האפר ואחד נותן את המים - האחרון חייב, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											יח. ◊ ! ■
עד שיגבל.	רבי יוסי ברבי יהודה:											יח. ◊ ! ■
ודילמא: מאי אפר - עפר, דבר גיבול הוא.												יח. ◊
והתניא: אפר, והתניא: עפר												יח. ◊
מידי גבי הדדי תניא?												יח. !
פוקתין מים לגינה ערב שבת עם השיכה, ומתמלאת והולכת כל היום כולו.	תנו רבנן:											יח. ◊ ■
ומניחין מוגמר תחת הכלים ומתגמרין והולכין כל היום כולו.												יח. ◊ ■
ומניחין גפרית תחת הכלים ומתגפרין והולכין כל השבת כולה.												יח. ◊ ■
ומניחין קילור על גבי העין, ואיספלנית על גבי מכה ומתרפאת והולכת כל היום כולו.												יח. ◊ ■
אבל אין נותנין חטין לתוך הריחים של מים אלא בכדי שיטחנו מבעוד יום.												יח. ◊ ■
מאי טעמא?												יח. ^
מפני שמשמעת קול.	רבה:											יח. ◊ !
וליא מר משום שביתת כלים	אמר ליה רב יוסף:											יח. ◊
(שמות כג) ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו - לרבות שביתת כלים.	דתניא:											יח. ◊
משום שביתת כלים.	אלא אמר רב יוסף:											יח. ◊ !
והשתא דאמרת לבית הלל אית להו שביתת כלים דאורייתא - גפרית ומוגמר, מאי טעמא שרו?												יח. ◊
משום דלא קעביד מעשה.												יח. ◊ !
אונין של פשתן מאי טעמא שרו?												יח. ◊
משום דלא עביד מעשה, ומינח ניחא.												יח. ◊ !

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה O </p> <p>מקרא-<u>key</u>:</p>	<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ ! ראייה-proof </p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-יצאות השבת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
מזודות היה ועוף ודגים, דקא עביד מעשה, מאי טעמא שרו?										ז												יה	
התם נמי, בלחי וקוקרי, דלא קעביד מעשה.										!													יה
והשתא דאמר רב מאן תנא שביתת כלים דאורייתא - בית שמאי היא ולא בית הלל.	והשתא דאמר רב אושעיא אמר רב אסי:																						יה
לבית שמאי, בין דקעביד מעשה בין דלא קעביד מעשה - אסור.	[בית שמאי]									♦	■												יה
לבית הלל, אף על גב דקעביד מעשה - שרי.	[בית הלל]									♦	■												יה
דלכית שמאי אף על גב דלא עביד מעשה - אסור, אי הכי מוגמר וגפרית מאי טעמא שרו בית שמאי?	והשתא דאמרת:																						יה
התם מנה אארעא.																							יה
גיגית ונר וקדרה ושפוד מאי טעמא שרו בית שמאי?																							יה
דמפקר להו אפקורי.																							יה
מאן תנא להא, דתנו רבנן:																							יה
לא תמלא אשה קדרה עססית ותורמסין ותניח לתוך התנור ערב שבת עם חשכה. ואם נתנן - למוצאי שבת אסורין בכדי שיעשו. כיוצא בו, לא ימלא נחתום חבית של מים ויניח לתוך התנור ערב שבת עם חשכה, ואם עשה כן - למוצאי שבת אסורין בכדי שיעשו.	[תנו רבנן]																						יה
לימא בית שמאי היא ולא בית הלל																							יה
אפילו תימא בית הלל, גזירה שמא יחתה בגחלים.																							יה
אי הכי, מוגמר וגפרית נמי לגזור																							יה
התם לא מחתי להו, דאי מחתי - סליק בהו קוטרא, וקשי להו.																							יה
אונין של פשתן נמי ליגזור																							יה
התם, כיון דקשי להו זיקא - לא מגלו ליה.																							יה
צמר ליורה לגזור																							יה
ביורה עקורה.	שמואל:																						יה
וניחוש שמא מגיס בה																							יה
בעקורה וטוחה.																							יה
גזירה שמא יחתה בגחלים, האי קדרה חיייתא - שרי לאנוחה ערב שבת עם חשיכה בתנורא, מאי טעמא - כיון דלא חזי לאורתא אסוחי מסח דעתיה מיניה, ולא אתי לחתויי גחלים. ובשיל - שפיר דמי, בשיל ולא בשיל - אסיר, ואי שדא ביה גרמא חייא - שפיר דמי.	והשתא דאמר מר:																						יה
והשתא דאמר מר: כל מידי דקשי ליה זיקא - לא מגלו ליה, האי בשרא דגדיא ושריק - שפיר דמי, דברחא ולא שריק - אסור	והשתא דאמר מר:																						יה
דגדיא ולא שריק, דברחא ושריק, רב אשי - שרי	[רב אשי]									♦	■												יה
אסיר.	רב ירמיה מדיפתי:									♦	■												יה
ולרב אשי דשרי																							יה
אין צולין בשר בצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום	והתנן:																						יה
התם דברחא ולא שריק.																							יה

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

Talmud Navigator

שבת-יצאות השבת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	איכא דאמרי:											
דגדיא, בין שריק בין לא שריק - שפיר דמי, דברחא נמי ושריק - שפיר דמי, כי פליגי:												
דברחא ולא שריק דרב אשי שרי	[רב אשי]											
אסיר.	רב ירמיה מדיפת:											
ולרב אשי דשרי												
אין צולין בשר בצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום	והתנן:											
התם בבשרא אגומרי.												
האי קרא חייא - שפיר דמי, כיון דקשי ליה זיקא, כבשרא דגדיא דמי.	רבינא:											
בית שמאי אומרים אין מוכרין.	[בית שמאי]											
לא ימכור אדם חפצו לנכרי, ולא ישאלנו ולא ילוננו ולא יתן לו במתנה, אלא כדי שיגיע לביתו.	תנו רבנן, בית שמאי:											
כדי שיגיע לבית הסמוך לחומה.	בית הלל:											
כדי שיצא מפתח ביתו.	רבי עקיבא:											
הן הן דברי רבי עקיבא, הן הן דברי בית הלל, לא בא רבי עקיבא אלא לפרש דברי בית הלל.	רבי יוסי ברבי יהודה:											
לא ימכור אדם חפצו לנכרי אלא אם כן יודע בו שיכלה קודם הפסח, דברי בית שמאי.	תנו רבנן, בית שמאי:											
כל זמן שמותר לאוכלו מותר למוכרו	בית הלל:											
כותה הבבלי וכל מיני כותה - אסור למכור שלשים יום קודם הפסח.	רבי יהודה:											
נותנין מזונות לפני הכלב בחצר, נטלו ויצא - אין נזקקין לו.	תנו רבנן:											
כיוצא בו, נותנין מזונות - לפני הנכרי בחצר, נטלו ויצא - אין נזקקין לו.												
הא תו למה ליה היינו הך												
מהו דתימא: האי - רמי עליה, והאי לא רמי עליה, קמשמע לן.												
לא ישכיר אדם כליו לנכרי בערב שבת, ברביעי ובהמישי מותר.	תנו רבנן:											
כיוצא בו, אין משלחין איגרות ביד נכרי בערב שבת, ברביעי ובהמישי מותר.												
אמרו עליו על רבי יוסי הכהן, ואמרי לה על רבי יוסי החסיד, שלא נמצא כתב ידו ביד נכרי מעולם.	[יוסי הכהן/יוסי החסיד]											
אין משלחין איגרת ביד נכרי ערב שבת, אלא אם כן קוצץ לו דמים.	תנו רבנן:											
כדי שיגיע לביתו	בית שמאי:											
כדי שיגיע לבית הסמוך לחומה.	בית הלל:											
והלא קצץ												
ואם לא קצץ, בית שמאי אומרים: עד שיגיע לביתו	רב ששת, הכי קאמר: [בית שמאי]											
עד שיגיע לבית הסמוך לחומה.	בית הלל:											
והאמרת רישא אין משלחין												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ? חשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	---

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
לא קשיא, הא - דקביע בי דואר במתא, והא - דלא קביע בי דואר במתא.											!	◊	יט.			
אין מפליגין בספינה פחות משלשה ימים קודם לשבת. במה דברים אמורים - לדבר הרשות, אבל לדבר מצוה - שפיר דמי.	תנו רבנן:											■	◊	יט.		
ופוסק עמו על מנת לשבות, ואינו שובת, דברי רבי.	[רבי]											◆	■	◊	יט.	
אינו צריך.	רבן שמעון בן גמליאל:											◆	■	◊	יט.	
ומצור לצידן, אפילו בערב שבת מותר.												■	◊	יט.		
אין צרין על עיירות של נכרים פחות משלשה ימים קודם לשבת, ואם התחילו - אין מפסיקין.	תנו רבנן:											■	◊	יט.		
(דברים כ) עד רדתה - אפילו בשבת.	וכן היה שמאי אומר:											■	◊	יט.		
נוהגין היו וכו'.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	◊	יט.		
כך היה מנהגו של רבן גמליאל שהיו נותנין כלי לבן לכובס שלשה ימים קודם לשבת, וצבועים אפילו בערב שבת. ומדבריהם למדנו שהלבנים קשים לכבסן יותר מן הצבועין.	תניא, אמר רבי צדוק:											■	◊	יט.		
אביי הוה יהיב ליה ההוא מנא דצביעא לקצרא, אמר ליה: כמה בעית עילוייה?	[אביי]											○	◊	יט.		
אמר ליה: כדחזירא.												○		יט.		
אמר ליה: כבר קדמוך רבנן.	[אביי]											○	◊	יט.		
האי מאן דיהיב מנא לקצרא - במשהא נתיב ליה, ובמשהא נשקול מיניה. דאי טפי - אפסדיה, דמתחיה, ואי בציר - אפסדיה, דכווציה.	אביי:											■	◊	יט.		
ושוין אלו ואלו שטוענין כו'.	[בית שמאי ובית הלל]											■	◊	יט.		
מאי שנא כולהו דגורו בהו בית שמאי, ומאי שנא קורות בית הברד ועיגולי הגת דלא גזרו?												?		יט.		
הנך דאי עביד להו בשבת מיחייב חטאת - גזרו בהו בית שמאי ערב שבת עם חשכה, קורות בית הברד ועיגולי הגת דאי עביד להו בשבת לא מיחייב חטאת - לא גזרו.												!	◊	יט.		
מאן תנא דכל מידי דאתי ממילא שפיר דמי?												^	◊	יט.		
רבי יוסי ברבי חנינא:	רבי יוסי ברבי חנינא:											!	◊	יט.		
השום והבוסר והמלילות שרסקן מבעוד יום, רבי ישמעאל אומר: יגמור משתחשך	דתנן: [רבי ישמעאל]											◆	■	!	◊	יט.
לא יגמור.	רבי עקיבא:											◆	■	!	◊	יט.
רבי אלעזר היא.	רבי אלעזר:											!	◊	יט.		
חלות דבש שריסקן בערב שבת ויצאו מעצמן - אסור	דתנן: [ת"ק]											◆	■	!	◊	יט.
מתיר.	ורבי אלעזר:											◆	■	!	◊	יט.
ורבי יוסי בר חנינא מאי טעמא לא אמר כרבי אלעזר?												?		יט.		
התם הוא דמעיקרא אוכל ולבסוף אוכל, הכא - מעיקרא אוכל והשתא משקה.	אמר לך: [רבי יוסי בר חנינא]											!	◊	יט.		
הא שמעינן ליה לרבי אלעזר דאפילו זיתים וענבים נמי שרי	ורבי אלעזר אמר לך:											■	◊	יט.		
זיתים וענבים שריסקן מערב שבת ויצאו מעצמן - אסורין	דהא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא, אתא ואיתי מתניתא בידיה: [ת"ק]											◆	■	■	◊	יט.
מתירין.	רבי אלעזר ורבי שמעון:											◆	■	■	◊	יט.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-יציאות השבת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבי יוסי בר חנינא										ז		יט:
ברייטא לא שמיע ליה.	[רבי יוסי בר חנינא]									!	◊	יט:
ורבי אלעזר מאי טעמא לא אמר כרבי יוסי בר חנינא?										ז		יט:
במחוסרין דיכה - דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - במחוסרין שחיקה	אמר לך: [רבי אלעזר] לאו איתמר עלה, אמר רבא בר חנינא אמר רבי יוחנן:									!	◊	יט:
והני נמי - כמחוסרין דיכה דמו.										!	◊	יט:
הורה רבי יוסי בר חנינא כרבי ישמעאל.	[רבי יוסי בר חנינא]									■	◊	יט:
שמן של בדין ומחצלות של בדין, רב אסר	[רב]										◊ ■	יט:
שרי	שמואל:										◊ ■	יט:
הני כרכי דזוזי, רב אסר	[רב]										◊ ■	יט:
שרי.	שמואל:										◊ ■	יט:
עז להלבה, ורחל לגיזתה ותרנגולת לביצתה, ותורי דרידיא, ותמרי דעיסקא - רב אסר	רב נחמן: [רב]										◊ ■	יט:
מותר.	שמואל:										◊ ■	יט:
וקמפילגי בפלוגתא דרבי יהודה ורבי שמעון.											■	יט:
ההוא תלמידא דאורי בחרתא דארגיזו כרבי שמעון											○	יט:
שמתיה רב המנונא.	[רב המנונא]										○	יט:
והא כרבי שמעון סבירא לן											ז	יט:
באתריה דרב הוה, לא איבעי ליה למיעבד הכי.											!	יט:
הני תרי תלמידי, חד מציל בחד מנא וחד מציל בארבע והמש מאני.											○	יט:
וקמפילגי בפלוגתא דרבה בר זבדא ורב הונא.											■	יט:
אין צולין בשר בצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום.											■	יט:
אין נותנין פת לתנור עם חשכה ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום	[ת"ק]										◊ ■	יט:
כדי שיקרום התחתון שלה.	רבי אליעזר:										◊ ■	יט:
משלשלין את הפסח בתנור עם חשכה, ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד, ובגבולין - כדי שתאחז האור ברובו.											■	יט:
בפחמין כל שהוא.	רבי יהודה:										■	כ.
וכמה?											^	כ.
כדי שיצולו מבעוד יום כמאכל בן דרוסאי.	רבי אלעזר אמר רב:										!	כ.
כל שהוא כמאכל בן דרוסאי - אין בו משום בישולי נכרים.	איתמר נמי, אמר רב אסי אמר רבי יוחנן:										■	כ.
כל שהוא כמאכל בן דרוסאי מותר להשהותו על גבי כירה, ואף על פי שאין גרופה וקטומה.	תניא, חנינא:										■	כ.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

שבת-יציאות השבת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
אין נותנין את הפת כל.												
תחתון האיך דגבי תנור, או דילמא: תחתון האיך דגבי האור?	איבעיא להו:											
כדי שיקרמו פניה המדובקין בתנור.	תא שמע, רבי אליעזר:											
משלשלין את הפסח.												
מאי טעמא?												
משום דבני חבורה זריזין הן.												
הא לאו הכי לא?												
גדיא, בין שריק בין לא שריק - שפיר דמי	והאמר מר:											
התם מינתח, הכא - לא מינתח.												
ומאחיזין את האור וכו'												
מנהני מילי?												
(שמות לה) לא תבערו אש בכל משבתכם, בכל מושבותיכם - אי אתה מבעיר, אבל אתה מבעיר במדורת בית המקד.	רב הונא:											
אי הכי - אפילו בשבת נמי	מתקיף לה רב חסדא:											
קרא כי אתא - למישרי אברים ופדרים הוא דאתא, וכהנים זריזין הן.	אלא אמר רב חסדא:											
ובגבולין כדי שתאחוזו כל.												
מאי רובן?												
רוב כל אחד ואחד.	רב:											
כדי שלא יאמרו הבא עצים ונניח תחתיהן.	שמואל:											
כדי שתהא שלהבת עולה מאליה, ולא שתהא שלהבת עולה על ידי דבר אחר.	תנא רב חייא לסיועיה לשמואל:											
עץ יחיד, רב אמר: רוב עביו.	[רב]											
ברוב היקפו.	ואמרי לה:											
הלכך בעינן רוב עביו, ובעינן רוב היקפו.	רב פפא:											
כתנאי												
כדי שישחת העץ ממלאכת האומן.	רבי חייא:											
כדי שתאחוז האש משני צדדין.	רבי יהודה בן בתירא:											
ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר: (יחזקאל טו) את שני קצותיו אכלה האש ותוכו נחר היצלה למלאכה.												
(ירמיהו לו) והאח לפניו מבערת.												
מאי אח?												
אחוונא.	רב:											

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-story מעשה O מקרא-kev: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-יציאות השבת	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
עצים שנדלקו באחוונא.	שמואל:												◊	כ.
ההוא דאמר להו: מאן בעי אחוונא, אשתכח ערבתא.													o	כ.
קנים אין צריכין רוב, אגדן - צריכין רוב, גרעינין אין צריכין רוב, נתנן בחותלות - צריכין רוב.	רב הונא:												◊	כ.
אדרבה, איפכא מסתברא. קנים - מבדרן, אגדן - לא מבדרן, גרעינין - מבדרן, נתנן בחותלות - לא מבדרן.	מתקיף לה רב הסדא:												⚡	כ.
קנים שאגדן - צריכין רוב, לא אגדן אין צריכין רוב. גרעינין - צריכין רוב, נתנן בחותלות - אין צריכין רוב.	איתמר נמי, אמר רב כהנא:												■	כ.
ארבע מדורות אין צריכין רוב: של זפת, ושל גפרית, ושל גבינה, ושל רבב.	תני רב יוסף:												■	כ.
אף של קש ושל גבבא.	במתניתא תנא:												■	כ.
עצים של בבל אין צריכין רוב.	רבי יוחנן:												■	כ.
מאי היא?	מתקיף לה רב יוסף:												^	כ.
אילימא סילתי													!	כ.
השתא פתילה אמר עולא: המדליק צריך שידליק ברוב היוצא	[עולא]												⚡	כ.
סילתי מבעיא													⚡	כ.
שוכא דארזא.	אלא אמר רב יוסף:												!	כ.
זאזא.	רמי בר אבא:												!	כ.
הדרך עלך יציאות השבת													◊	כ.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
במה מדליקין ובמה אין מדליקין?												■	מ	
אין מדליקין לא בלכש, ולא בחוסן, ולא בכלך, ולא בפתילת האידן, ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני המים.													■	ז
ולא בזפת, ולא בשעוה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שריפה, ולא באליה, ולא בחלב.													■	ז
מדליקין בחלב מבושל	נחום המדי:												◆	ז
אחד מבושל ואחד שאינו מבושל - אין מדליקין בו.	הכמים:												◆	ז
לכש													■	ג
שוכא דארזא.													■	ז
שוכא דארזא עץ בעלמא הוא													⚡	ז
בעמרניתא דאית ביה.													!	ז
ולא בחוסן.													■	<
נעורת של פשתן.	רב יוסף:												■	ז
והכתיב (ישעיהו א) והיה החסון לנעורת	אמר ליה אביי:												⚡	ז
כיתנא דדייק ולא נפיץ.	אלא אמר אביי:												■	ז
ולא בכלך.													■	<
שאלתינהו לכל נחותי ימא, ואמרי לי: כולכא שמיא.	שמואל:												■	ז
גושקרא.	רב יצחק בר זעירא:												■	ז
רבין ואבבי הוו יתבי קמיה דרבנא נחמיה אחוה דריש גלותא, חזייה דהוה לביש מטסכא.	[רבין ואביי]												○	ז
היינו כלך דתנן.	רבין לאביי:												■	ז
אנן שירא פרנדא קרינן ליה.	אמר ליה: [אביי]												○	ז
השיראים והכלך והסיריקין חייבין בציצית	מיתובי:												⚡	ז
תיובתא													■	ז
איבעית אימא: שירא לחוד ושירא פרנדא לחוד.													!	ז
ולא בפתילת האידן													■	<
אחוינא.													■	ז
רבין ואבבי הוו קאזלו בפקתא דטמרורייתא, חזינהו להנהו ארבתא.													○	ז
היינו אידן דתנן.	רבין לאביי:												■	ז
האי עץ בעלמא הוא	אמר ליה: [אביי]												⚡	ז
קלף ואחוי ליה עמרניתא דביני ביני.	[רבין]												○	ז
ולא בפתילת המדבר													■	<

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שברא.												◊	כ:
ולא בירוקה שעל כו'												◊	כ:
מאי היא?												^	כ:
אילמא אוכמתא דחריצי												!	כ:
איפרכי מפרכן												⚡	כ:
אוכמתא דארבא.	אלא אמר רב פפא:											◊	כ:
הוסיפו עליהן של צמר ושל שער.	תנא:											◊	כ:
צמר - מכווץ כוויץ, שער - איחורוכי מיחרך.												■	כ:
ולא בזפת.												◊	כ:
זפת - זיפתא, שעוה - קירותא.												◊	כ:
עד כאן - פסול פתילות, מכאן ואילך - פסול שמנים.	תנא:											◊	כ:
פשיטא												⚡	כ:
שעוה איצטריכא ליה, מהו דתימא: לפתילות נמי לא חזיא, קא משמע לן.												◊	כ:
עטרנא - פסולתא דזיפתא, שעוה - פסולתא דדובשא.	רמי בר אבין:											◊	כ:
למאי נפקא מינה?												⚡	כ.א.
למקח וממכר.												◊	כ.א.
כל אלו שאמרו אין מדליקין בהן בשבת אבל עושין מהן מדורה, בין להתחמם כנגדה בין להשתמש לאורה, בין על גבי קרקע בין על גבי כירה, ולא אסרו אלא לעשות מהן פתילה לנר בלבד.	תנו רבנן:											◊	כ.א.
ולא בשמן קיק וכו'.												◊	כ.א.
מאי שמן קיק?												^	כ.א.
שאלתינהו לכל נחותי ימא ואמרו לי: עוף אחד יש בכרכי הים וקיק שמו.	שמואל:											◊	כ.א.
משחא דקאזא.	רב יצחק בריה דרב יהודה:											◊	כ.א.
קיקין דיוגה.	ריש לקיש:											!	כ.א.
לדידי חזי לי קיקין דיוגה, ולצלוליבא דמי, ומדפשקי רבי, ועל פום חנותא מדלן יתיה, ומפרצידוהי עבדי משחא, ובענפוהי ניחן כל בריחי דמערבא.	רבה בר תנא:											○	כ.א.
פתילות שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת - מפני שהאור מסכסכת בהן, שמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן - מפני שאין נמשכין אחר הפתילה.	רבה:											◊	כ.א.
שמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת, מהו שיתן לתוכן שמן כל שהוא וידליק? מי גזרינן דילמא אתי לאדלוקי בעיניהו, או לא?	בעא מיניה אביי מרבה:											^	כ.א.
אין מדליקין, מאי טעמא - לפי שאין מדליקין.	אמר ליה: [רבה]											!	כ.א.
כרך דבר שמדליקין בו על גבי דבר שאין מדליקין בו - אין מדליקין בו.	איתיביה: [ת"ק]											⚡	כ.א.
של בית אבא היו כורכין פתילה על גבי אגוז ומדליקין.	רבן שמעון בן גמליאל:											⚡	כ.א.
קתני מיהת מדליקין												⚡	כ.א.

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת story-מעשה O </p> <p>מקרא-key:</p>	<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ ! answer proof-ראיה ■ </p>
--	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אדמותבת לי מדרבן שמעון בן גמליאל - סייעניהו מדתנא קמא	אמר ליה: [רבה]											כא
הא לא קשיא, מעשה רב.												כא
מכל מקום קשיא												כא
מאי לאו - להדליק? - לא, להקפות.												כא
אי להקפות - מאי טעמא דתנא קמא?												כא
כולה רבן שמעון בן גמליאל היא, וחסורי מיחסרא והכי קתני: כרך דבר שמדליקין בו על גבי דבר שאין מדליקין בו - אין מדליקין בו. כמה דברים אמורים - להדליק, אבל להקפות - מותר, שרבן שמעון בן גמליאל אומר: של בית אבא היו כורכין פתילה על גבי אגוז.												כא
איני?												כא
חלב מהותך וקרבי דגים שנמוחו, אדם נותן לתוכו שמן כל שהוא ומדליק	והאמר רב ברונא אמר רב:											כא
הני מימשכי בעינייהו, והני - לא מימשכי בעינייהו וגורו רבנן על חלב מהותך משום חלב שאינו מהותך, ועל קרבי דגים שנמוחו משום קרבי דגים שלא נמוחו.												כא
וליצור נמי חלב מהותך וקרבי דגים שנמוחו שנתן לתוכו שמן, משום חלב מהותך וקרבי דגים שנמוחו - שלא נתן לתוכו שמן.												כא
היא גופה גזירה, ואנן ניקום וניגזור גזירה לגזירה?												כא
פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת - אין מדליקין בהן במקדש, משום שנאמר (שמות כז) להעלות נר תמיד.	תני רמי בר חמא:											כא
כדי שתהא שלהבת עולה מאליה, ולא שתהא עולה על ידי דבר אחר.	הוא תני לה והוא אמר לה:											כא
מבלאי מכנסי כהנים ומהמיניהם היו מפקיעין, ומהן מדליקין	תנן:											כא
שמחת בית השואבה שאני.												כא
בגדי כהונה שבלו מפקיעין אותן, ומהן היו עושין פתילות למקדש.	תא שמע, דתני רבה בר מתנה:											כא
מאי לאו דכלאים?												כא
לא, דבוין.												כא
פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת - אין מדליקין בהן בחנוכה, בין בשבת בין בחול.	רב הונא:											כא
מאי טעמא דרב הונא - קסבר: ככתה זקוק לה, ומותר להשתמש לאורה.	רבא:											כא
מדליקין בהן בחול, אבל לא בשבת	רב חסדא:											כא
ככתה אין זקוק לה, ומותר להשתמש לאורה.	קסבר: [רב חסדא]											כא
פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת - מדליקין בהן בחנוכה, בין בחול בין בשבת.	אמר רבי זירא אמר רב מתנה, ואמרי לה אמר רבי זירא אמר רב:											כא
מאי טעמא דרב - קסבר: ככתה אין זקוק לה, ואסור להשתמש לאורה.	רבי ירמיה:											כא
אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דרבי ירמיה - ולא קיבלה.												כא
כי אתא רבין, אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דרבי יוחנן - וקיבלה.												כא
אמר: אי זכאי גמירתיה לשמעתי מעיקרא.	[אביי]											כא
והא גמרה												כא

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story < O מעשה-story </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ◊ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נפקא מינה לגירסא דינקותא.											◊	כא:
וככתה אין זקוק לה?						◊						כא:
מצותה משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק.	ורמניה:					◊						כא:
מאי לאו, דאי ככתה הדר מדליק לה						◊						כא:
לא, דאי לא אדליק - מדליק. ואי נמי: לשיעורה.										!		כא:
עד שתכלה רגל מן השוק.											■	כא: <
ועד כמה?											^	כא:
עד דכליא ריגלא דתרמודאי.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										!	כא:
מצות חנוכה נר איש וביתו. והמהדרין - נר לכל אחד ואחד.	תנו רבנן:										■	כא:
והמהדרין מן המהדרין, בית שמאי אומרים: יום ראשון מדליק שמנה, מכאן ואילך פוחת והולך	[בית שמאי]										◊	כא:
יום ראשון מדליק אחת, מכאן ואילך מוסיף והולך.	בית הלל:										◊	כא:
פליגי בה תרי אמוראי במערבא, רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא	עולא:										■	כא:
טעמא דבית שמאי - כנגד ימים הנכנסין, וטעמא דבית הלל - כנגד ימים היוצאין.	חד: [רבי יוסי בר אבין/ רבי יוסי בר זבידא]										◊	כא:
טעמא דבית שמאי - כנגד פרי החג, וטעמא דבית הלל - דמעלין בקדש ואין מורדין.	וחד: [רבי יוסי בר אבין/ רבי יוסי בר זבידא]										◊	כא:
שני זקנים היו בצידן, אחד עשה כבית שמאי ואחד עשה כדברי בית הלל, זה נותן טעם לדבריו - כנגד פרי החג, וזה נותן טעם לדבריו - דמעלין בקדש ואין מורדין.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										■	כא:
נר חנוכה מצוה להנחיה על פתח ביתו מבחוץ. אם היה דר בעלייה - מניחה בחלון הסמוכה לרשות הרבים. ובשעת הסכנה - מניחה על שלחנו, ודיו.	תנו רבנן:										◊	כא:
צריך נר אחרת להשתמש לאורה, ואי איכא מדורה - לא צריך, ואי אדם חשוב הוא, אף על גב דאיכא מדורה - צריך נר אחרת.	רבא:										■	כא:
מאי חנוכה?											^	כא:
בכ"ה בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון, דלא למספד בהון ודלא להתענות בהון.	דתנו רבנן:										!	כא:
שכשכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים שבהיכל, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול, ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים, לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה.											!	כא:
גין היוצא מתחת הפטיש ויצא והויק - חייב.	תנו תתם:										■	כא:
גמל שטעון פשתן, והוא עובר ברשות הרבים, ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה בנרו של חנוני, והדליק את הבירה - בעל הגמל חייב, הניח חנוני את נרו מבחוץ - חנוני חייב.											◊	כא:
בנר חנוכה פטור.	רבי יהודה:										■	כא:
זאת אומרת: נר חנוכה מצוה להנחיה בתוך עשרה. דאי סלקא דעתך למעלה מעשרה - לימא ליה: היה לך להניח למעלה מגמל ורוכבן	רבינא משמיה דרבא										■	כא:
ודילמא: אי מיטרחא ליה טובא אתי לאימונעי ממצוה.											◊	כא:
נר של חנוכה שהנחיה למעלה מעשרים אמה - פסולה, כסוכה וכמבוי.	רב כהנא, דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרבי תנחום:										■	כב:
מאי דכתיב (בראשית לז) והבורק אין בו מים. ממשמע שנאמר והבורק איני יודע שאין בו מים? אלא מה תלמוד לומר אין בו מים - מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו.	ואמר רב כהנא, דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרב תנחום:										■	כב:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
נר חנוכה מצוה להניחה בטפח הסמוכה לפתח.	רבה:											◊	כב.				
והיכא מנח ליה?												^	כב.				
מימין	רב אחא בריה דרבא:										♦	!	◊	כב.			
משמאל.	רב שמואל מדפתי											♦	!	◊	כב.		
והילכתא - משמאל, כדי שתהא נר חנוכה משמאל ומוזה מימין.												■		◊	כב.		
אסור להרצות מעות כנגד נר חנוכה.	רב יהודה אמר רב אסי:												■	◊	כב.		
כי אמרית קמיה דשמואל	[רב יהודה]												◊		כב.		
וכי נר קדושה יש בה	אמר לי: [שמואל]												⚡	◊	כב.		
וכי דם קדושה יש בו?	מתקיף לה רב יוסף:												⚡	◊	כב.		
(ויקרא יז) ושפך וכסה - במה ששפך יכסה, שלא יכסנו ברגל, שלא יהו מצות בזווית עליו.	דתניא:												⚡	◊	כב.		
הכא נמי - שלא יהו מצות בזווית עליו.													⚡		כב.		
מהו להסתפק מנויי סוכה כל שבעה?	בעו מיניה מרבי יהושע בן לוי:												^	◊	כב.		
הרי אמרו, אסור להרצות מעות כנגד נר חנוכה.	אמר להו: [רבי יהושע בן לוי]												■	!	◊	כב.	
מריה דאברהם תלי תניא בדלא תניא, סוכה - תניא, חנוכה - לא תניא.	רב יוסף:												⚡	◊	כב.		
סככה כהלכתה, ועיטרה בקרמים ובסדינין המצויירין, ותלה בה אגוזים אפרסקין שקדים ורמונים ופרכילי ענבים, ועטרות של שבלים, יינות שמנים וסלתות - אסור להסתפק מהן עד מוצאי יום טוב האחרון של חג, ואם התנה עליהן - הכל לפי תנאו.	דתניא:												⚡	■	◊	כב.	
אבוהון דכולהו דם.	אלא אמר רב יוסף:													!	◊	כב.	
אין מדליקין מנר לנר	איתמר, רב:													♦	■	◊	כב.
מדליקין.	שמואל:													♦	■	◊	כב.
אין מתירין ציצית מבגד לבגד	רב:													♦	■	◊	כב.
מתירין מבגד לבגד.	שמואל:													♦	■	◊	כב.
אין הלכה כרבי שמעון בגרירה	רב:													♦	■	◊	כב.
הלכה כרבי שמעון בגרירה.	שמואל:													♦	■	◊	כב.
כל מילי דמר עביד כרב, לבר מהני תלת דעביד כשמואל: מדליקין מנר לנר, ומתירין מבגד לבגד, והלכה כרבי שמעון בגרירה.	אביי:													■	◊	כב.	
גורר אדם מטה כסא וספסל, ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ.	דתניא: רבי שמעון:													■	■	◊	כב.
טעמא דרב - משום ביזוי מצוה.	ייתב הוא מרבנן קמיה, דרב אדא בר אהבה, וייתב וקאמר:													■	◊	כב.	
לא תציתו ליה, טעמיה דרב - משום דקא מכחיש מצוה.	אמר להו: [רב אדא בר אהבה]													■	◊	כב.	
מאי בינייהו?														⚡		כב.	
איכא בינייהו: דקא מדליק משרגא לשרגא.														⚡	◊	כב.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-kev:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

שבת-במה מדליקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאן דאמר משום ביזוי מצוה - משרגא לשרגא מדליק									♣			כב.
מאן דאמר משום אכחושי מצוה משרגא לשרגא נמי אסור.									♣			כב.
סלע של מעשר שני אין שוקלין כנגדו דנרי זהב, ואפילו לחלל עליו מעשר שני אחר.	מתיב רב איזא:								♣		◇	כב.
אי אמרת בשלמא כי פליגי רב ושמואל מנר לנר, אבל בקינסא אסר שמואל - הא לא תהוי תיובתא. אלא אי אמרת בקינסא נמי שרי, הא תהוי תיובתא									♣			כב:
גזירה שמא לא יכוין משקלותיו, וקא מפיק להו לחולין.	רבה:								!		◇	כב:
(ויקרא כ"ד) מחוץ לפרוכת העדת יערך, וכי לאורה הוא צריך והלא כל ארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו? אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל.	מתיב רב ששת:								♣		◇	כב:
מאי עדות?									♣			כב:
זו נר מערבי, שנותן בה שמן כמדת חברותיה, וממנה היה מדליק ובה היה מסיים.	רב:								!		◇	כב:
והא הכא, כיון דקביעי נרות לא סגיא דלא משקיל ואדלוקי, קשיא בין למאן דאמר משום בזוי מצוה, ובין למאן דאמר משום אכחושי מצוה									♣		◇	כב:
תרגמא רב פפא בפתילות ארוכות.	[רב פפא]								!		◇	כב:
סוף סוף, למאן דאמר משום אכחושי מצוה קשיא									♣		◇	כב:
קשיא.									♣			כב:
מאי הוי עלה?									♣			כב:
חזינא אי הדלקה עושה מצוה - מדליקין מנר לנר, ואי הנחה עושה מצוה - אין מדליקין מנר לנר.	רב הונא בריה דרב יהושע:								!		◇	כב:
הדלקה עושה מצוה או הנחה עושה מצוה	דאיבעיא להו:								♣	!	◇	כב:
היה תפוש נר חנוכה ועומד - לא עשה ולא כלום.	תא שמע. דאמר רבא:								♣		◇	כב:
שמע מינה: הנחה עושה מצוה									♣			כב:
התם: הרואה אומר לצורכו הוא דנקיט לה.									!		◇	כב:
הדליקה בפנים והוציאה - לא עשה כלום.	תא שמע. דאמר רבא:								♣		◇	כב:
אי אמרת בשלמא הדלקה עושה מצוה - הדלקה במקומו בעינו. משום הכי לא עשה כלום. אלא אי אמרת הנחה עושה מצוה אמאי לא עשה ולא כלום?									♣			כב:
התם נמי הרואה הוא אומר לצורכו הוא דאדלקה.									!		◇	כב:
עשיית שהיתה דולקת והולכת כל היום כולו, למוצאי שבת מכבה ומדליקה.	תא שמע, דאמר רבי יהושע בן לוי:								♣	!	◇	כב:
אי אמרת בשלמא הדלקה עושה מצוה - שפיר. אלא אי אמרת הנחה עושה מצוה, האי מכבה ומדליקה? מכבה ומגביהה ומניחה ומדליקה מיבעי ליה									!			כב:
ועוד, מדקא מברכינן אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של חנוכה שמע מינה: הדלקה עושה מצוה, שמע מינה.									!		◇	כב:
והשתא דאמרינן הדלקה עושה מצוה, הדליקה חרש שוטה וקטן - לא עשה ולא כלום.									♣		◇	כב:
אשה ודאי מדליקה									♣		◇	כב:
נשים חייבות בנר חנוכה, שאף הן היו באותו הנס.	דאמר רבי יהושע בן לוי:								♣	♣	◇	כב: